

Arrest

nr. 234 716 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 oktober 2019, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 februari 2001, in functie van zijn huwelijk met W.G., een Belgische vrouw, toegelaten tot vestiging in het Rijk, nadat hij eerder op onregelmatige wijze en onder een valse identiteit in België verbleef.

1.2. Op 16 juni 2003 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een geldboete wegens verboden wapendracht.

1.3. Het huwelijk van verzoeker en W.G. werd ontbonden bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen van 14 juli 2005 .

1.4. Op 1 december 2005 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel gedurende drie jaar voor wat de voorhechtenis overtreft en een geldboete wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.5. Verzoeker huwde op 4 april 2006 met een Marokkaanse vrouw, I.A., die hem in december 2007 in België vervoegde.

1.6. Op 29 februari 2008 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete wegens heling.

1.7. Verzoeker werd op 6 juli 2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden en een geldboete wegens inbreuken op de wet inzake verdovende middelen.

1.8. Op 18 mei 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.9. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 juni 2017 ten aanzien van verzoeker, met toepassing van artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing tot beëindiging van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Bij arrest nr. 197 311 van 22 december 2017 verwierp de Raad het door verzoeker ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 14 juni 2017 tot beëindiging van verblijf.

1.11. Via een op 6 oktober 2018 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 25 oktober 2019 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 6 oktober 2018 om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 28 november 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2018 werd ingediend door :

[E.M.J.],[...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene een eerste maal werd aangetroffen op het Belgische grondgebied op 17.04.1997, onder alias van [E.F.F.]. Op datum van 11.04.1999 werd betrokkene voor de eerste maal opgesloten in de gevangenis. Hij werd op 07.06.1999 vrijgelaten uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 08.01.2000 treedt hij te Mechelen in het huwelijk met een Belgische onderdane. Op 22.01.2000 dient hij een aanvraag tot vestiging in op basis van dit huwelijk. Deze aanvraag werd niet in aanmerking genomen op 21.02.2000 en ging gepaard met

een bevel om het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 06.06.2000. Betrokkene keerde terug naar Marokko en diende daar op 17.08.2000 een visumaanvraag in. Dit visum werd toegekend en op 03.09.2000 kwam betrokkene terug naar België. Op 18.09.2000 diende hij een nieuwe aanvraag tot vestiging in. Betrokkene werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 22.02.2001 werd betrokkene gemachtigd tot vestiging in het Rijk, ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 14.07.2005 scheidde betrokkene van zijn Belgische echtgenote. Op 04.04.2006 huwde hij in Marokko met mevrouw [A.I.]. Op basis van dit huwelijk bekam zijn echtgenote een visum type D waarmee zij op 03.11.2006 in België aankwam. Zij werd in het vreemdelingenregister ingeschreven en verblijft sinds haar aankomst op regelmatige wijze in België. Uit dit huwelijk worden vijf kinderen geboren die allen over verblijfsrecht beschikken. Op 14.06.2017 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken omwille van herhaaldelijke en ernstige inbreuken op de openbare orde. Deze intrekking wordt aan betrokkene betekend op 15.06.2017 en bevestigd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op 28.12.2017.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 16.06.2003 door de Correctionele Rechtbank te Mechelen wordt veroordeeld tot een geldboete omwille van inbreuken op de wapenwetgeving. Betrokkene wordt op 01.12.2005 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van twaalf maanden voor inbreuken op de drugswetgeving. Op 29.02.2008 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van zes maanden voor heling als dader of mededader. Op 06.07.2011 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van vijftien maanden voor inbreuken op de drugswetgeving. Op datum van 18.05.2016 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar omwille van inbreuken op de drugswetgeving en omdat betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling bevindt. We stellen dus vast dat betrokkene tussen 2003 en 2016 vijfmaal veroordeeld werd voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en in totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 72 maanden waarbij zijn laatste straf beëindigd werd op 27.09.2019. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene meent dat hij zich, conform richtlijn 2008/115/EG, in een schrijnende situatie bevindt waarbij hij verwijst naar zijn uitgebreid familiaal netwerk in België, zijn legaal verblijvende echtgenote en vijf minderjarige kinderen in het bijzonder, maar ook zijn twee broers en zijn zus, alsook op het positief verloop van zijn individueel strafuitvoeringstraject en reclasseringsplan, hij haalt aan dat opgevolgd wordt door een justitieassistent in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling, dat hij een deugdelijk reclasseringstraject volgt waarbij hij meteen kan doorstromen naar een tewerkstelling, hij erkent dat hij ernstige fouten gemaakt heeft en neemt zijn verantwoordelijkheid hieromtrent op, hij houdt zich aan alle voorwaarden die hem opgelegd zijn in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling, hij toont een grote motivatie om terug deel uit te maken van de economisch actieve Belgische maatschappij, dat hij schuldbesef heeft, dat er rekening gehouden dient te worden met de beperkte financiële middelen van het gezin, dat hij hier een privéleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM omdat hij al 22 in België verblijft waarvan 17 jaar in legaal verblijf, dat hij wijst op het belang van zijn minderjarige kinderen die in België geboren zijn en hier naar school gaan, hij verwijst in dit kader naar bepalingen 3, 4, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dat het duidelijk is dat het centrum van zijn belangen in België ligt, dat ook zijn kinderen en echtgenote zich ten volle geïntegreerd zouden hebben, dat zij Nederlands spreken, hier vrienden en hobby's hebben, dat de kinderen in grote mate van hun vader afhankelijk zijn, dat hij de steunpilaar van zijn gezin is en dat er rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van zijn kinderen.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande, werd betrokkene meermaals correctioneel veroordeeld, waaronder drie-maal wegens inbreuken op de drugswetgeving. De bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" (cfr. Conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, lang Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). Uit het vonnis

d.d. 06.07.2011 blijkt: "Ten aanzien van beklaagde geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagde verhandelde. Tevens wordt rekening gehouden met de omvang van de illegale praktijken van beklaagde en met het element dat beklaagde tijdens zijn illegale handel dan ook nog stempelgeld genoot." (cfr. Vonnis d.d. 06.07.2011) . We willen hierbij de bijzondere ernst van de gepleegde feiten benadrukken. Uit het vonnis van 18.05.2016 blijkt namelijk dat betrokkene werd veroordeeld voor de invoer, bezit en/of verhandelen van cocaïne met de verzwarende omstandigheid dat deze misdrijven een daad van deelneming hebben uitgemaakt aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Uit het vonnis blijkt verder dat betrokkene niet alleen leverde aan gebruikers maar ook aan andere onderdealers. Uit het vonnis d.d. 18.05.2016 blijkt dat: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een bedenkelijke mentaliteit en van een ernstig gebrek aan normbesef. Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dit geldt des te meer voor een harddrug met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van de gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. Betrokkene heeft gehandeld vanuit een kortzicht financieel eigenbelang. Hij heeft de voorkeur gegeven aan snel geldgewin boven de gezondheid en veiligheid van anderen. Rekening houdend met al deze elementen en met het grootschalig karakter van de handel in cocaïne waaraan beklaagde schuldig bevonden wordt, is een strenge bestraffing gerechtvaardigd." We wijzen er bovendien op dat betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling bevond. Het is het recht en de plicht van de Belgische staat om te strijden tegen de drugshandel. De actieve bijdrage aan drugshandel van betrokkene vormt een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid. De gepleegde feiten zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene haalt aan dat hij hier al zeer lang zou verblijven. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 03.09.2000 in België verblijft. Betrokkene trad op 04.04.2006 te Marokko in het huwelijk met zijn Marokkaanse echtgenote. Echter, we merken op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn eerste komst naar België in 1997 ruim 30 jaar in Marokko verbleef. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat mijnheer geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, temeer daar uit zijn telefoongesprekken, gevoerd vanuit de gevangenis, duidelijk blijkt dat hij regelmatig contact heeft met het buitenland, in het bijzonder met vier Marokkaanse telefoonnummers. Bovendien blijkt dat hij in 2006 terugkeerde naar Marokko om te huwen. Zijn Marokkaans paspoort, met nummer AV2850569, bevat bovendien verschillende in- en uitreisstempels van Marokko uit 2012, 2013 en 2014. Hieruit blijkt dus niet dat er sprake is van een situatie waarin betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Marokko. Mijnheer heeft ruim de helft van zijn leven in Marokko doorgebracht en is daar opgegroeid, hij keerde er terug om te huwen, waardoor redelijkerwijze verondersteld mag worden dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn ouders en twee broers in Marokko wonen en uit het griffiedossier blijkt dat hij telefoneert naar contacten in Marokko. Mijnheer heeft dus een sociaal netwerk in Marokko dat hem kan helpen met het opbouwen van een leven daar. Betrokkene haalt verder aan dat zijn individueel strafuitvoeringstraject en zijn reclasseringsplan positief zouden verlopen, dat hij gestart zou zijn met een VDAB opleiding tot bekister, dat hij opgevolgd wordt door een justitieassistent in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, dat hij een deugdelijke reclasseringstraject zou volgen waardoor hij meteen zou kunnen doorstromen naar een tewerkstelling eens zijn verblijf gemachtigd wordt, dat hij tevens de opleiding voor het besturen van een heftruck, een reachtruck, een stapelaar en een elektrot[r]anspallet bij de VDAB behaald zou hebben en dat hij goed Nederlands zou spreken. Allereerst merken we op dat betrokkene hiervan bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt. Echter, de verschillende opgelopen veroordelingen van betrokkene tonen een duidelijke onwil aan om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 18.05.2016 waarbij hij eerst in de gevangenis verbleef en later onder elektronisch toezicht werd geplaatst. Uit het administratief dossier blijkt dat deze straf 27.09.2[01]9 als einddatum kende. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat hij zou erkennen ernstige fouten begaan te hebben, dat hij zijn verantwoordelijkheid hieromtrent zou opnemen, dat hij zich zou houden aan de voorwaarden van zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, dat hij de steunpilaar van zijn

gezin zou zijn en dat hij zijn vaderrol ten aanzien van zijn kinderen zou willen opnemen, is onvoldoende temeer daar het in het geval van betrokkene gaat om een staat van wettelijke herhaling. Betrokkene werd reeds veroordeeld voor drugsdelicten op 01.12.2005 en op 06.07.2011. Op 06.07.2011 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden. Echter, betrokkene trok hieruit geen enkele lering en recideerde in het plegen van drugsdelicten in plaats van de kans aan te grijpen om op het rechte pad te blijven en zijn gezinsleven in België uit te bouwen. We wijzen erop dat betrokkene ook feiten pleegde tijdens periodes waarin hij tewerkgesteld was. Het hebben van een job vormt dan ook geen enkele garantie voor het niet plegen van nieuwe feiten. Mijnheer heeft reeds eerder de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin via drugshandel in plaats van eerlijk te werken voor het onderhoud van zijn gezin. Een professionele begeleiding in de zoektocht naar werk en een reële kans op tewerkstelling bij een verblijfsmachtiging, vormen dan ook onvoldoende garantie tegen het plegen van nieuwe feiten. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2000 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Wat betreft het gebrek aan financiële middelen van het gezin, merken we op dat het betrokkene en zijn gezin vrijstaat om voor hun (eventuele) terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Verder merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hij niet kan rekenen op financiële steun van zijn familieleden zowel in Marokko als in België. We benadrukken nogmaals dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij en zijn gezin zich bevinden. Betrokkene heeft duidelijk de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin via drugshandel in plaats van eerlijk te werken voor het onderhoud van zijn gezin.

De nauwste banden die betrokkene heeft met België is het feit dat zijn echtgenote en hun vijf gezamenlijke kinderen hier op legale wijze verblijven. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij een echtgenote en minderjarige kinderen heeft en dat hij de steunpilaar van zijn gezin is, heeft betrokkene er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. De feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd op 06.07.2011 tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, werden gepleegd tussen 16.06.2010 en 17.04.2011, op dat moment had betrokkene twee minderjarige kinderen. De feiten waarvoor betrokkene op 18.05.2016 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar, werden gepleegd tussen 19.01.2015 en 19.06.2015, op dat moment had betrokkene al drie kinderen en was zijn echtgenote zwanger van hun vierde kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn echtgenote en kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien merken we op dat geen enkel lid van het kerngezin van betrokkene over de Belgische nationaliteit beschikt en dat zijn gezinsleven aldus perfect behouden kan worden op een plaats buiten België. Hoewel kan worden aangenomen dat de echtgenote van betrokkene banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf in België, blijkt er niet dat er in haar hoofde sprake zou zijn van enige hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs van integratie van zijn echtgenote voor. Zij heeft nooit gewerkt in België en volgde pas in 2016/2017 haar eerste Nederlandse taallessen omdat zij anders haar OCMW uitkering zou verliezen, zoals blijkt uit het administratief dossier. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Zijn echtgenote is eveneens in Marokko geboren en getogen en heeft het grootste deel van haar leven in Marokko gewoond. Mevrouw was ruim 27 jaar toen zij naar België kwam. We kunnen dan ook aannemen dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Marokko. Mevrouw heeft nooit officieel gewerkt in België, uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij het Nederlands onvoldoende machtig is (pas in 2016/2017 volgde zij

Nederlandse taallessen omdat zij anders haar OCMW steun zou verliezen, dit blijkt ook uit de maatschappelijk enquête die gevoerd werd door de psychosociale dienst van de gevangenis d.d. 22.12.2016).

Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen we op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Vooreerst merken we op dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen en de echtgenote in België te laten verblijven. De kinderen en de echtgenote verblijven hier nog steeds legaal en kunnen dus perfect in België blijven, indien zij dat wensen. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene dan zal dit elders, buiten België, moeten. De kinderen van betrokkene zijn nog jong (de oudste is momenteel 12 jaar) en kunnen zich wellicht dan ook snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat de kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw het Nederlands onvoldoende machtig is om haar kinderen in het Nederlands op te voeden. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat er Marokkaans (Arabisch) gesproken wordt in huiselijke sfeer en dat de kinderen over een degelijke mondelinge kennis van deze taal beschikken. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoeker en zijn echtgenote zijn immers beide geboren en getogen in Marokko en zowel de ouders als de kinderen hebben de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker en zijn echtgenote hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Arabisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, temeer daar zij kunnen vertrekken vanuit een degelijke mondelinge kennis van deze taal. Wat hun scholing betreft, uit het administratief dossier blijkt niet dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Bovendien zijn enkel de drie oudste kinderen van betrokkene leerplichtig. Wat betreft de bewering dat de kinderen al hun belangen hier hebben, dat zij hier vrienden en hobby's hebben, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs van buitenschoolse activiteiten of van hechte vriendschappen opgebouwd door zijn kinderen. Nogmaals de echtgenote en de kinderen hoeven het grondgebied niet te verlaten. Indien zij betrokkene wensen te volgen naar het buitenland dan blijkt uit het administratief dossier niet dat er onoverkomelijke hindernissen zijn om hun gezinsleven verder te zetten in Marokko. Tot slot verwijst betrokkene nog naar artikels 3, 4, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Ook dit element kan niet weerhouden worden. Betrokkene kan zich namelijk niet gunstig beroepen op het kinderrechtenverdrag. Een schending van deze artikels kan niet weerhouden worden daar deze beslissing geen betrekking heeft op zijn kinderen. Betrokkene en zijn echtgenote kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor hun kinderen, namelijk de kinderen en de echtgenote in België laten blijven, of betrokkene vergezellen naar een land waar zij kunnen verblijven. Volledigheidshalve merken we nog op dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij nog andere familieleden heeft in België, namelijk zijn twee broers, waarvan één over de Belgische nationaliteit beschikt en zijn andere broer over een onbeperkte verblijfvergunning, en een zus die allen gehuwd zijn en kinderen hebben en met wie hij regelmatig contact zou onderhouden. Echter, zij kunnen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden met betrokkene via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar Marokko. Verder merken we op dat de bescherming die artikel 8 EVRM biedt, het gezin hoofdzakelijk beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen. De band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijkt niet dat er sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 3, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Eerste onderdeel,

Verzoeker had zijn aanvraag ondermeer gesteund op de instructies van de toenmalige minister Turtelboom van 26.3.2009, de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom', die nog steeds gelding heeft.

Verzoeker had gesteld: 'In deze omzendbrief worden prangende humanitaire redenen aanvaard als grond voor regularisatie en bijgevolg als buitengewone omstandigheden.'

De bestreden beslissing motiveert dat deze omzendbrief integraal is overgenomen door de instructies Wathelet en merkt op dat deze laatste vernietigd werden door de Raad van State bij arrest van 9.12.2009 en 5.10.2011, en dat bijgevolg de instructie Turtelboom niet meer van toepassing is.

Verzoeker blijft van mening dat deze motivering faalt in haar afwijzing van de toepassing van de criteria van de instructies in de omzendbrief Turtelboom, om twee redenen.

Ten eerste hebben de twee vermelde arresten van de Raad van State door de vernietiging van de instructies Wathelet precies als gevolg dat de daarin overgenomen instructie Turtelboom, opnieuw tot leven komt. Immers de vernietiging door de Raad van State maakt dat ook de opname op zich van de instructie Turtelboom in de instructie Wathelet, vernietigd wordt, wat haar doet herleven.

Ten tweede wordt meer algemeen opgemerkt dat de hier betwiste beslissing de aanvraag ontvankelijk verklaart, en bijgevolg aanvaardt dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Voor wat betreft de (on)gegrondverklaring van een aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet, voorziet de wet zelf geen eigen criteria, in tegenstelling tot de beslissing over de (on)ontvankelijkheid, waarvoor in artikel 9bis vreemdelingenwet, wel criteria zijn bepaald.

De beslissing over de gegrondheid behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Maar dit heeft niet voor gevolg dat het mag leiden tot willekeurige beslissingen. Er moet een lijn en logica aanwezig blijven voor wat betreft de gehanteerde criteria bij het nemen van die beslissingen. Precies dit gegeven maakt dat er wel kan teruggevallen worden op de instructies die de ministers destijds hebben uitgevaardigd, precies om willekeur te vermijden. Ook in die zin is de verwijzing door verzoeker naar de criteria in de instructie Turtelboom (of deze nu al of niet vernietigd is, quod non) wel terecht, en dient er mee rekening te worden gehouden. Dit is nog des te meer het geval omdat in het verleden honderden beslissingen werden genomen op basis van de beide vermelde instructies, en inzonderheid op basis van de instructie Turtelboom. Eén van de criteria was het lange verblijf en het bestaan van een gezin met kinderen, en de mogelijkheid voor de ouders om te werken. Dit grondcriterium is door verzoeker aangeduid.

Het is juist dat het om een instructie gaat en niet om een wet. Artikel 9bis vreemdelingenwet houdt een discretionaire bevoegdheid in uit te oefenen door de bevoegde minister. In die zin zijn de criteria opgenomen in die instructie de basis waarop de aanvragen beoordeeld werden en beoordeeld dienen te worden.

De instructie Turtelboom blijft bijgevolg deel uitmaken van het rechtsverkeer, en de beslissing faalt door te stellen dat deze niet meer van toepassing is. Vanuit deze onjuiste premissen wordt dan ook geen enkele invulling gegeven op basis van de criteria van die instructie, bij de beoordeling van de aanvraag.

Ten derde wordt op basis van de instructie Turtelboom gesteld dat verzoeker zich kan beroepen op het gelijkheidsbeginsel, in die zin dat waar honderden beslissingen op die basis werden genomen, hij er niet van kan uitgesloten worden.

Meer concreet had verzoeker in zijn aanvraag gewezen op het lange verblijf, schoolgaande kinderen ... die in de instructie een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrond verklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Door de instructie Turtelboom en met name de daarin gehanteerde criteria buiten beschouwing te laten schendt de bestreden beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet, het gelijkheidsbeginsel en de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Tweede onderdeel,

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing motiveert hierover op pagina 2 van de beslissing, inzonderheid alinea 2. Het valt dus op dat de beslissing de toepassing van artikel 6.4. van de Richtlijn aanvaardt, minstens niet verwerpt, als een rechtsgrond om de aanvraag te beoordelen.

Dit heeft voor gevolg dat het in vermelde Richtlijn gehanteerde criterium 'ten allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen' op haar volle waarde dient beoordeeld te worden.

De bestreden beslissing doet dit niet en hanteert in feite de 'klassieke' criteria die zouden toegepast worden bij een 'klassiek' onderzoek naar de gegrondheid van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Vermelde Richtlijn is evenwel specifiek en gaat verder dan artikel 9bis vreemdelingenwet om een verblijf toe te staan. Het criterium 'schrijnend geval' dient op een specifieke wijze te worden ingevuld. Gezien de tekst van artikel 6.4. is dit een criterium dat ruimer is dan 'humanitaire redenen', (wat op zich ook reeds een ruimer begrip is dan de klassieke toepassingen van artikel 9bis vreemdelingenwet) en dat een eigen motivering vereist.

De kern van de discussie is of het niet verlenen van een verblijfsaanvraag verantwoord is vanuit de ganse situatie van verzoeker en zijn gezin. Het is op zich een schrijnende situatie, minstens een

humanitaire situatie, dat aan een vader met vijf relatief jonge kinderen in België, geen verblijfsrecht in België wordt toegekend. Dit staat op zich nog los van de toepassingen van artikel 8 EVRM of van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag. Artikel 6.4. van de Richtlijn is een op zich staand en open criterium, dat de overheid verplicht om in evident schrijnende situaties toch het verblijf toe te kennen.

Verzoeker stelt dat de beslissing op dit punt faalt.

Derde onderdeel,

Verzoeker herhaalt dat het gaat om een beslissing van ongegrondheid; de ontvankelijkheid werd aanvaard. Dit impliceert dat aanvaard werd dat verzoeker minstens voor korte tijd niet kon terugkeren naar Marokko om daar de aanvraag te doen. In die zin moet aanvaard worden dat de bestreden beslissing de op het punt van de ontvankelijkheid door verzoeker ingeroepen motieven, aanvaard heeft. Deze motieven waren het lange verblijf in België, het gezin met vijf in België geboren kinderen, de positieve opvolging door verzoeker van zijn reclasseringsproject, het gegeven dat hij diverse opleidingen had gevolgd, het gegeven dat hij goed Nederlands spreekt, en de erkenning van zijn fouten, met name het schuldbesef.

De door de beslissing gemaakte overwegingen gaan essentieel over de ernstige veroordelingen die verzoeker heeft ondergaan. Dit is in feite het basisgegeven waardoor alle andere elementen die verzoeker in zijn voordeel had ontwikkeld, worden verworpen. De volledige eerste, tweede en derde bladzijde van de beslissing hebben betrekking op de veroordelingen of de persoon van concluant. Bladzijde vier en vijf (is 1,5 alinea) gaan dan over het gezinsleven en het belang van de kinderen. Het is duidelijk dat deze laatste motiveringen opgenomen zijn omdat kinderen en gezinsleven dienen in beschouwing te worden genomen, maar het gaat niet over een echte afweging ervan tegenover de veroordelingen en de persoon van verzoeker.

Verzoeker heeft de ernst van zijn veroordelingen ook erkend. Maar in het kader van een proportionaliteitsafweging, die zorgvuldig dient te gebeuren, mogen veroordelingen op zich niet het absoluut doorslaggevend criterium zijn.

De bestreden beslissing faalt ook duidelijk in haar motivering waar ten onrechte gesteld wordt: "Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld."

Het laatste feit dateert van juni 2015. Verzoeker heeft een maandenlang herclasseringstraject gevolgd en dit wordt door de justitieassistent [E.B.] in haar bij de aanvraag gevoegde brief van 1.10.2018, bevestigd. De motivering van de beslissing is formeel in strijd met de inhoud van die brief.

Het gaat om een belangrijk motief daar het de beoordeling betreft van het ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde. Wanneer dergelijk motief duidelijk onjuist is kan het de beslissing niet schragen en dient de beslissing vernietigd te worden daar het een essentieel onderdeel van de motivering uitmaakt.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Verzoeker verwijst terzake naar de rechtspraak van het EHJ en onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:

2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen "rechtstreeks uit de richtlijnen" werden gehaald: "Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip "openbare orde " de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare orde " en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU) Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat "(7/7 zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun

verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie." Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Verder faalt de bestreden beslissing in haar motivering door op niet afdoende wijze rekening te houden met volgende elementen die door verzoeker met betrekking tot zijn strafrechtelijk verleden werden ingeroepen: dat het laatste feit dateert van 9 juni 2015, of ruim vier jaar op datum dat de hier bestreden beslissing werd genomen; het feit dat verzoeker sedertdien geen strafbare feiten meer beging en een positief reclasseringstraject heeft gevolgd; het gegeven dat hij effectief zijn spijt heeft betuigd en schuldinzicht heeft gehad; dat dit alles nog wordt aangetoond door het gegeven dat hij al het mogelijke heeft gedaan om door het volgen van diverse gespecialiseerd opleidingen (bekister, heftruckchauffeur-reachtruck-stapelaar-elektrotranspallet VDAB) een ernstige kans op de arbeidsmarkt te hebben; dat het niet ging om gewelddelicten.

Verzoeker is van mening dat deze elementen niet zorgvuldig werden afgewogen tegen de erkend ernstige veroordelingen.

Vierde onderdeel,

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat een schending van de artikels 3, 4, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag niet kan weerhouden worden, 'omdat de beslissing geen betrekking heeft op de kinderen'.

De ganse motivering neemt in feite deze onjuiste uitgangspositie als ratio legis. 'Betrokkene en zijn echtgenote kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor hun kinderen...'

Alsof de discussie over het belang van de kinderen een kwestie van 'scenario' is.

Het kinderrechtenverdrag is wel van toepassing wanneer het gaat om een beslissing die de belangen van de kinderen raakt, wat in casu het geval is.

Het motief dat de toepassing van het kinderrechtenverdrag negeert, is op zich een afdoende schending én van de motiveringsverplichting én van het kinderrechtenverdrag zelf, wat moet leiden tot de vernietiging van de beslissing.

Tweede subonderdeel,

Verzoeker had in de aanvraag ook verwezen naar artikel 8 EVRM en naar het kinderrechtenverdrag. De bestreden beslissing handelt enkel op bladzijde vier en vijf over deze in de aanvraag opgeworpen elementen. Zoals hoger gesteld gaat het niet om een echte proportionaliteitsafweging tussen deze elementen en de veroordelingen en persoon van verzoeker, noch over een proportionaliteitsafweging tussen het geheel van de elementen van het dossier (veroordelingen, persoon verzoeker, gezin, kinderen) en het belang van verwerende partij;

Verzoeker had opgeworpen dat het Kinderrechten verdrag diende gerespecteerd te worden.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend, minstens niet met een correcte motivering, betrokken in de beslissing.

Verzoeker had gesteld dat het EHRM benadrukt dat in situaties waar kinderen bij betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind, als volgt:

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moet beoordelen in het licht van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, §109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013 Berisha/Zwitserland, §51 met verwijzing naar Grote Kamer, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78). (eigen onderlijning)

Verzoeker had opgeworpen dat hij de steunpilaar was voor het gezin, dat het om vijf jonge in België geboren kinderen gaat waarvan de oudsten schoolplichtig zijn, dat die kinderen hier al hun belangen hebben, naar school gaan, hun vrienden en hobby's hebben.

Het essentiële motief dat de bestreden beslissing in dat kader geeft is "dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen en de echtgenote in België te laten verblijven,... dat zij in België kunnen blijven, indien zij dat wensen... echter indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene dan zal dit elders, buiten België, moeten gebeuren."

In alle ernst mag geoordeeld worden dat dergelijk motief volledig niet terzake is. Wat moet beoordeeld worden is het gezinsleven in België en het belang van de kinderen bij het verblijf van hun vader in België. De discussie gaat over het gezinsleven en dus het verblijfsrecht van verzoeker in België. De beschouwingen dat zij en de echtgenote van verzoeker in België kunnen blijven en hier een gezinsleven kunnen uitbouwen zonder hun vader is naast de kwestie en is geen motief dat beantwoordt aan de gestelde opwerpingen, daar de discussie precies gaat om een gezinsleven met hun vader.

De motieven die betrekking hebben op de mogelijkheid om het gezinsleven in Marokko te realiseren en dat dit geen schending zou zijn van de belangen van de kinderen, beantwoorden evenmin de discussie over het gezinsleven in België en de belangen van de kinderen bij het verblijf in België.

Het is duidelijk dat er geen sprake meer zal zijn van een gezinsleven als verzoeker in Marokko verblijft en zijn echtgenote en vijf kinderen in België. De in België geboren kinderen hebben geen enkele band met Marokko, en de beschouwingen dat zij daar onderwijs zouden kunnen volgen steunen op geen enkel objectief gegeven, en zijn stereotiep.

Deze motieven zijn in hun algemeenheid niet afdoende om de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag te negeren.

De bestreden beslissing maakt verder geen faire proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen.

Derde subonderdeel,

Wat meer is: in het kader van het belang van de kinderen en het gezinsleven diende niet alleen een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt, maar eveneens een afweging van de uitvoerbaarheid en haalbaarheid van de weigering van de verblijfsmaatregel, zoals in vermelde rechtspraak wordt gesteld.

De bestreden beslissing laat na om deze haalbaarheid- en uitvoerbaarheidstoets te maken, laat staan dat zij dit doet op een ernstige manier.

Door in de bestreden beslissing zelf te stellen dat het gezin zonder de vader in België kan blijven enerzijds, en anderzijds dat ze ook elders kunnen verblijven als gezin, motiveert verwerende partij de facto zelf dat het om een zuivere willekeurige motivering gaat die niet ernstig de haalbaarheid- en uitvoerbaarheid van het gezinsleven zonder de vader (of dit nu in België of Marokko is) onderzocht heeft. In die zin is het woord 'scenario' veelzeggend. Het is niet aan verzoeker of zijn echtgenote om enig scenario uit te denken, het is aan verwerende partij om te motiveren waarom een 'scenario' uitvoerbaar of haalbaar is voor het gezin van verzoeker gezien de jonge kinderen en het aantal (vijf) jonge kinderen."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen geen reden vormen om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke, uitvoerige en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en het hem toekomt om, rekening houdende met globale immigratiebeleid dat wordt gevoerd, te bepalen of een verblijfsmachtiging moet worden toegekend.

Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In een eerste onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder verkeerdelijk heeft gemotiveerd dat de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26 maart 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (hierna: de instructie van 26 maart 2009) niet meer van toepassing is.

Verzoeker betoogt dat aangezien een instructie van latere datum werd vernietigd dit impliceert dat een oudere instructie herleeft. De Raad kan slechts vaststellen dat niet wordt betwist dat de inhoud van de instructie van 26 maart 2009 grotendeels werd hernomen in de latere instructie van 19 juli 2009 en dat deze laatste instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of incorrect om te oordelen dat de instructie van 26 maart 2009 niet meer kan worden toegepast. De instructies waarnaar verzoeker verwijst zijn trouwens beleidsinstrumenten en het feit dat een beleidsinstructie van een op een bepaald ogenblik bevoegde minister of staatssecretaris onwettig wordt bevonden laat geenszins toe te besluiten dat moet worden aangenomen dat beleidsinstructie van een voorheen bevoegde minister of staatssecretaris opnieuw toepasselijk zouden zijn.

De Raad kan daarenboven niet inzien welk belang verzoeker meent te hebben bij zijn betoog dat verweerder, bij de beoordeling van de gegrondheid van zijn verblijfsaanvraag, toepassing dient te

maken van de instructie van 26 maart 2009. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven om reden van openbare orde geen verblijfsmachtiging aan verzoeker te willen toestaan en in de instructie van 26 maart 2009 is uitdrukkelijk bepaald dat *“deze onderrichting niet van toepassing [is] op personen die zich hebben schuldig gemaakt aan feiten van openbare orde of die een bedreiging kunnen vormen voor de nationale veiligheid”*.

Het feit dat verweerder de instructie van 26 maart 2009 niet toepasselijk achtte laat de Raad hoe dan ook niet toe te concluderen dat enige bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing kaduuk is.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat verweerder, in situaties die vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, wel een verblijfsmachtiging toekende.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook duidelijk aangegeven welke ernstige strafbare feiten verzoeker sedert zijn aankomst in het Rijk pleegde. Hij heeft erop gewezen dat verzoeker meermaals werd veroordeeld en zich, wat betreft de inbreuken op de wet inzake verdovende middelen, in staat van bijzondere herhaling bevond. Hij heeft gewezen op de mentaliteit van verzoeker en heeft tevens zeer uitvoerig uiteengezet waarom de persoonlijke belangen van verzoeker en zijn gezin veel minder zwaar doorwegen dan de belangen van de gemeenschap die moet worden beschermd tegen inbreuken op de openbare orde. Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder naliet een echte afweging door te voeren.

De toelichting van verzoeker dat het laatste strafbare feit dat hij pleegde dateert van 2015, dat uit een brief van zijn justitie-assistent blijkt dat hij een maandenlang reclasseringstraject volgde, dat hij zijn spijt heeft betuigd en dat hij schuldinzicht heeft leidt niet tot de conclusie dat verweerders beoordeling inzake het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde verkeerd is. Verweerder heeft immers gewezen op het feit dat verzoeker na eerdere veroordelingen recidiveerde en niet de kans greep om op het rechte pad te blijven. Verweerder heeft tevens geduid dat verzoeker ook feiten pleegde op het ogenblik dat hij tewerkgesteld was en dat het gegeven dat verzoeker een arbeidsbetrekking heeft dus geen garantie vormt dat hij geen nieuwe strafbare feiten zal plegen. Los van de vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft om aan te geven op welke reglementaire bepaling hij zich baseert om te stellen dat verweerder bij het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf het feit dat de aanvrager reeds verscheidene veroordelingen opliep niet als een doorslaggevend criterium mag beschouwen, dient te worden gesteld dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot het opsommen van de talrijke veroordelingen die verzoeker opliep. Verweerder heeft duidelijk toegelicht op basis van welke argumentatie hij oordeelde dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er is de Raad ook geen regel bekend waaruit zou blijken dat alleen in het geval een vreemdeling gewelddelicten heeft gepleegd kan worden geoordeeld dat deze vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG. In dit artikel is bepaald dat lidstaten te allen tijde *“kunnen”* beslissen om in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Uit deze bepaling kan geen *“verplichting”* worden afgeleid. Het feit dat verweerder geen gebruik maakte van de mogelijkheid om verzoeker een verblijfsmachtiging toe te kennen laat de Raad niet toe te oordelen dat artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG werd geschonden.

Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven waarom hij oordeelde dat de situatie van verzoeker en zijn gezin geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Het feit dat verzoeker meent dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt houdt niet in dat verweerder, gelet op de talrijke strafbare feiten die verzoeker reeds pleegde, niet vermag te stellen dat de bescherming van de openbare orde in casu zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezin.

3.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens zijn kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de

bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet bijgevolg een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder duidelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang en het welzijn van verzoekers kinderen en hun mogelijkheid om verder te studeren. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder er zich louter toe heeft beperkt te stellen dat hij zich niet gunstig op het Kinderrechtenverdrag kan beroepen omdat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de kinderen.

De Raad merkt verder op dat hoewel het belang van het kind in principe in aanmerking moet worden genomen in alle beslissingen die kinderen raken, de bestreden beslissing voornamelijk verzoeker treft en niet blijkt dat verweerder, ondanks het feit dat aan de belangen van kinderen een groot gewicht dient te worden toegekend, geen zwaarder gewicht mag toekennen aan de nood om de Belgische samenleving te beschermen.

De aangevoerde schending van de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten dient te worden herhaald dat uit de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang en het welzijn van de kinderen. De Raad wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.”* (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Er moet ook op worden gewezen dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt verder vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn vrouw en kinderen in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft aangegeven dat niet kan worden besloten dat verzoeker, zijn vrouw en hun vijf gemeenschappelijke kinderen enkel in België een gezinsleven kunnen hebben. Hij heeft gemotiveerd dat de kinderen nog jong zijn en dus kan worden aangenomen dat deze zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving. Dit standpunt vindt steun in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk). Verweerder heeft hieraan toegevoegd dat kan worden aangenomen dat, aangezien verzoekers echtgenote het Nederlands niet goed machtig is, in de huiselijke sfeer gebruik wordt gemaakt van het

Arabisch, zodat kan worden verondersteld dat de kinderen in het gezin een degelijke mondelinge kennis van deze taal hebben. Verweerder heeft ook de aandacht gevestigd op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote de Marokkaanse nationaliteit hebben en opgroeiden in Marokko, zodat er in ieder geval van kan worden uitgegaan dat zij hun kinderen tot op een zekere hoogte de taal en cultuur van dat land hebben bijgebracht. Verweerder heeft verder geduid dat niet wordt aangetoond dat deze kinderen geen band met Marokko meer hebben of dat ze een dusdanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat zij in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Verweerder stelde ook vast dat verzoeker in ieder geval niet aantoont dat zijn kinderen het Arabisch niet zouden kunnen leren of dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Hij heeft benadrukt dat niet blijkt dat deze kinderen nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet beschikbaar is in Marokko. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor dat verweerder niet afdoende rekening hield met het feit dat zijn kinderen recht hebben op onderwijs. Hij toont met zijn betoog evenmin aan dat verweerders argumentatie incorrect is. Verweerder heeft er ook op gewezen dat er geen bewijzen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de kinderen omwille van buitenschoolse activiteiten, hechte vriendschappen of andere redenen niet in de mogelijkheid zouden zijn om in Marokko te verblijven. Verzoeker betwist ook niet dat hij en zijn echtgenote in Marokko zijn geboren, dat zij een groot deel van hun leven in Marokko woonden, dat zij er gehuwd zijn en er nog tal van familieleden hebben. Er kon dus in redelijkheid worden geconcludeerd dat verzoeker en zijn echtgenote nog belangrijke sociale, culturele en familiale banden hebben in hun land van herkomst. Verweerder heeft ook rekening gehouden met de financiële lasten die zijn verbonden aan een terugkeer naar Marokko en de mogelijkheid om een beroep te doen op de steun van de Internationale Organisatie voor Migratie of van familieleden onder de aandacht van verzoeker gebracht. Ook het feit dat bepaalde familieleden van verzoeker in België verblijven werd in aanmerking genomen. Verweerder heeft, op correcte gronden, gesteld dat het gezinsleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM in regel is beperkt tot ouders en minderjarige kinderen en dat verzoeker zijn banden met de andere familieleden in België kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of wanneer zij periodiek naar Marokko reizen. Zoals reeds gesteld heeft verweerder daarnaast uitvoerig uiteengezet welke strafbare feiten verzoeker pleegde en op grond van welke redenering hij oordeelde dat verzoeker door zijn gedrag een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Er blijkt niet dat verweerder onterecht besloot dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder kon dan ook besluiten dat het algemeen belang primeert op de belangen van verzoeker en zijn gezin. In deze omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat er op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij weigert om verzoeker een verblijfs-machtiging toe te staan.

Het feit dat verweerder bijkomend aangaf dat de echtgenote en de kinderen strikt genomen niet verplicht zijn om België te verlaten houdt niet in dat hij geen gepaste belangenafweging zou hebben doorgevoerd of de uitvoerbaarheid, haalbaarheid of proportionaliteit van zijn beslissing niet zou hebben onderzocht. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert net dat verweerder dit op een nauwgezette wijze deed.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, inclusief het hieraan door verzoeker gekoppelde haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

3.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.8. Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing een miskennis inhoudt van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder de bestreden beslissing niet correct heeft voorbereid, dat hij enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.10. Verzoeker voert ook nog de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten doch zet niet uiteen waarom hij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN , griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK